

Պարույր Սևակ

Հավատում եմ

Հաճախ սիրում եմ,
Երբ մարդկայնորեն սիրտըս գերում են:
Հաճախ լռում եմ,
Երբ ճիշտ ասածըս դիտմամբ ծռում են:
Նաև խղճում եմ,
Եթե գղջում են:
Հիասթափվում եմ,
Եթե խաբվում եմ:
Նաև ատում եմ,
Եթե ստում են:
Բայց ամենի՛ց խոր
Ես հավատո՞ւմ եմ:
Ո՛չ միայն գիտեմ.
Ես հավատո՞ւմ եմ
Երկնի բացխուփիկ քողարկությանը,
Օվկիանոսների հավերժ կրկրնվող խաղարկությանը,
Հավք ու թռչունի անբեկանելի ձվարկությանը:
Ո՛չ միայն գիտեմ.
Ես հավատո՞ւմ եմ,
Որ անհնար է արևը բանտել,
Երկնակամարի զարդերը քանդել,

Խմորի նման հունցել ու գնդել
Կապույտը ծովի,
Ատելի լուսնին բռնել վռնդել
Երկրնքից ծավի...
Ինչո՞ւ թաքցրնեմ,
Ես ճանաչում եմ ու գիտեմ մարդուն:
Ի՛նչ ասես չկա նրա փակ սրտում:
Գիտի կործանե՛լ,
Բայց և... գո՛րծ անել,
Մատնություն գրած նո՛յն իր ձեռքերով՝
Աշխարհը լցնել շռայլ բերքերով:
Նո՛յն այդ ձեռքերով՝
Ե՛վ ճրագ մարել,
Ե՛վ խարույկ վառել:
Նո՛յն այդ ձեռքերով՝
Ե՛վ դանակ խրել,
Ե՛վ վեպեր գրել:
Նա գիտի զարկե՛լ
Ու զրկե՛լ գիտի,
Բայց գիտի գրկե՛լ
Ու փրկե՛լ գիտի:
Նա գիտի կեղծե՛լ
Ու սրբապղծե՛լ,
Առավել ևրս՝
Գիտի ստեղծե՛լ:
Ես նրան հաճախ դատափետում եմ,
Երբեմն նրան նույնիսկ ասում եմ,
Բայց, ամենից շատ, խոր հավատո՛ւմ եմ:
Ես հավատում եմ նրա բնության ո՛չ թերությանը՝
Ստորությանը

Ու չարությա՛նը,
Այլ խորությա՛նը
Ու բարությա՛նը.
Ո՛չ ծերությանը,
Այլ նորությա՛նը՝
Զավակի տեսքով անվերջ կրկնվող այդ հարությանը,-
Ես հավատում եմ կենդանի մարդուն,
Առավել՝ նրա ծնվելիք որդուն:
Ես հավատում եմ նրա անուրջին.
Նա որտեղ որ է Մարս էլ կթռչի,-
Նոր է սկըսում տիեզերական ճամփորդությունը:
Եվ Վեներայի լանջին կկառչի,-
Ես գիտեմ նրա տղամարդկային շանորդությունը...
Ես հավատում եմ նրա ծով խելքին
Եվ նույնիսկ՝ նրա հոտառությանը,
Ամե՛ն ինչ տեսնող աչքերի ցուլքին
Եվ նույնիսկ՝ նրանց մթարությանը:
Ես հավատում եմ նրա մատների
Հար անհատների
ճարտարությանը,
Նրա ոտների
արդարությանը.
Մինչև իսկ եթե ճամփից էլ հանեն՝
Էլի՛ ճար կանեն,
Տե՛ղ կհասցընեն...
Ես հավատում եմ հավատի՛ն մարդու՝
Իմ ա՛յս հավատին...

02.VI.1957թ.

Մոսկվա